

*Anglija,
2001 m. pavasaris*

Luka stovėjo vienas jaukioje bibliotekoje, žvelgdamas pro langą į mirguliuojančius Dintonovilos sodus. Iš žemų ir sunkių Hampšyro debesų krapnojo lengva, bet niekaip nesiliaujanti dulksna. Juodųjų strazdų porėlė pešiojo žolę ieškodama kirminėlių, ruošdamasi netrukus grįžti į aukštų liepų, jau apsipumpuravusių pavasarine žaluma, prieglobstį. Tylą ir ramybę retsykiais pertraukdavo juokas ir šūksmai, pasigirstantys iš svetainės kitame koridoriaus gale, ten į užmiesčio namus savaitgaliui susirinkę svečiai garsiai komentavo sekmadienio laikraščius arba žaidė žodžių lotą. Tas jų *joie de vivre** Luką erzino. Jis čia atvyko tik dėl Frėjos, su kuria metams bėgant buvo praradęs ryšį. Jam čia patiko: jos namai, šeima, jos akivaizdus pasitenkinimas gyvenimu, tačiau kartu jis suvokė, kad per du pastaruosius dešimtmečius pats virto baisiu atsiskyrėliu.

Pūsdamas cigaretės dūmus į lango stiklą ir skęsdamas melancholijos debesyje, Luka mąstė apie savo gyvenimą. Jam keturiasdešimt vieni, o jis ir vėl vienišas. Dvi mažas dukrytes jis įvėlė į kandžią ir draskančią skyrų istoriją. Bedarbis, savo noru palikęs Sitį, kur dvidešimt metų vadovavo investicijų fondui, kaupdamas pinigų su tokia aistra, kad kaupimas savaime tapo ir visko pabaiga – godus, tuščias egzistavimas nebeteikė malonumo.

Lukai išėjus iš darbo Sityje, visi ėmė spėlioti, kokia priežastis jį privertė. Netilo telefonai, nauji keliavo iš vieno žemyno į kitą,

* Gyvenimo džiaugsmas (*pranc.*).

bankininkų pasaulis patyrė šoką. Luka Čanseloras, disponuojantis milijardu svarų, viską pardavė dviem partneriams ir ramiai pasitraukė. Niekas nesuprato kodėl, o Luka niekam neaiškino. Tyliai ir ramiai jis išjungė mobilųjį telefoną ir išvyko gyventi į kaimą. Po griežtai struktūruoto finansų pasaulio naujai atrasta laisvė jį sutrikdė; horizontas atrodė begalinis.

Dar nespėjęs toliau mintyse kiek panarplioti savo gyvenimo, Luka pajuto, kad kambaryje dar kai kas yra. Saldylio kvapas jam priminė seniai prabėgusią vasarą, kai jiedu su Frėja mylėdavosi. Priėjusi iš nugaros, ji prisiglaudė prie Lukos, apglėbdama per liemenį.

– Štai kur tu dingai, Luka. Ką čia veiki?

– Galvoju.

– Galvoti pavojinga. Apie ką galvoji?

Jaučiama šypsena jos balse padrąsino jį.

– Apie tave ir save. Apie septyniasdešimt devintųjų vasarą.

– Apie tą vasarą, kai tave įsimylėjau, o nespėjo ateiti ruduo ir jau buvau atstumta? – nusijuokė, dabar lengvai galėdama kalbėti apie tai, kas ją tada labai sužeidė. – Tada nutraukei ryšius su visomis moterimis, nors kiekviena tikėjosi būsianti vienintelė, galinti tave prisijaukinti.

– Tu visada buvai kitokia nei jos. Paleisti tave buvo kvailiausias dalykas.

– Nekaltink savęs. Matyt, nebuvo lemta.

– Tu man būtum tikusi.

– Bet abejoju, ar tu man būtum tikęs. Buvai pernelyg išvaizdus ir pasipūtęs, kad liktum ištikimas vienai moteriai.

– Dabar aš kitoks, negu buvau tada.

– Leopardas negali pakeisti savo kailio dėmių. Jei bent kartą apgavai, apgaudinėsi visada. Beje, su Klere išbuvai gana ilgai... kiek? Dešimt metų? Vadinasi, devyneriais ilgiau, negu maniau tversi.

– O tu pati? – paklausė jis atsisukęs ir žvelgdamas į ją apgailestaujančiomis, rugiagėlių mėlynumo akimis. – Laiminga santuoka su Mailsu. Didžiulis gražus namas užmiestyje. Keturi

vaikučiai, šviesiaplaukiai, raudonskrusčiai. – Luka nužvelgė ją, išžiūrėdamas į veido bruožus. – Su kiekvienais metais vis gražėji.

Ji parauto.

– Ak, Luka, liaukis. Tu nori to, ko negali turėti.

– Tu su Mailsu laiminga?

– Labai, – atsakė ji ir nusibraukė už ausies šviesių plaukų sruogą.

– Kaip gaila. Norėčiau vėl su tavim pasimylėti.

Frėja atitraukė ranką nuo jo liemens.

– Vien todėl, kad esi pusiau italas, negali tokių dalykų sakyti ištekejusiai moteriai.

– Tu labai sena mano draugė. Galiu tau sakyti viską.

Jis įtraukė dar dūmo, nors buvo likęs tik cigaretės galiukas.

Ji paėmė porcelianinę peleninę nuo stalelio prie sofos ir padavė jam.

– Bjaurus įprotis. Turėtum mesti.

– Dabar ne pats tinkamiausias metas.

– Toks metas niekada neateis.

– Jaučiuosi lyg mirties akimirką, kai praregi ir matai prieš akis prabėgant visą gyvenimą. Ilgai buvau įnikęs kuo daugiau pinigų sukaupti ir nerasdavau laiko tam, kas iš tikrųjų svarbu. Susimoviau su vedybomis. Juk nenorėjau būti tėvu, kuris suardo gyvenimą ir vaikams. Ir pažiūrėk, kaip baigėsi. Uždirbau daugiau pinigų, nei Klerė pajėgs išleisti per gyvenimą. Abejoju, ar ji prisimena, kada pastarąjį kartą keliavo antra klase. Ta akiplėša mane ištisai mausto. Taip, ji pabaisa, bet tik save galiu kaltinti, kad ją tokia paverčiau. Pinigai meilės niekada neatstos. Kad ir kokie mano turtai, Frėja, jaučiuosi kaip visiškai tuščias indas.

Ji palietė jam ranką.

– Mergaitės prisitaikys. Kaip kadaise ir aš.

– Tau pasisekė. Juk tavo motina labai greitai antrą kartą ištekėjo. Ficas tave pakėlė nuo žemės dar nespėjus susikulti nosies. Tavo motina nekerštavo, ji ne tokia kaip Klerė. Ji jautri. Nelašino tau nuodų nuteikindama prieš tėvą.

– Vis tiek labai sutrinki, kai suvoki, jog tavo tėvai vienas kito nebemyli ir nebenori kartu gyventi. Kad ir kaip draugiškai nusi-teiki jų atžvilgiu, vis tiek norisi teisti – kodėl jie nemyli tavęs taip, kad liktų kartu? Bet vaikai labai atsparūs. Greitai pritampa prie naujų sąlygų. Taviškės irgi pritaps.

– Vis dėlto Džonas Treskas toli gražu ne Ficrojus Davenpor-tas. Šiurpas per nugarą eina vien pagalvojus, kad jis dabar taps mano mergaičių tėvu.

Luka išblyško ir, sutraukęs paskutinį dūmą, užgesino cigaretę.

– O nenorėtum visai vasarai kur nors išnykti? Pasakojai man apie *palazzo**, tuos nuostabius rūmus, kuriuos nusipirko tavo tėvai. Amalfio pakrantė tobula vieta, kur galėtum ilsėtis keletą mėnesių. Nuspręsk, ką iš tiesų nori daryti. Londone vasarą gali-ma uždusti, visi išvažiuoja. Jeigu liksi čia, tik suvalgysi. Gal ir tavo mergaitės galėtų ten vykti per atostogas? Vaikai dievina rūmus.

– Šalia motinos ramybės tikrai neturėsiu! Visą brandų gyven-i-mą tik ir stengiausi išvengti jos draugijos.

– Užtat tavo tėvas atsiėmė už abu.

– Jai socialinis gyvenimas būtinas kaip vanduo. Kaip ji ir ištve-ria visus tuos žmones. Man dabar anaip tol ne to reikia.

– Bet vietą pakeisti visada gerai, o dar – saulė, jūra, apščiai laiko medituoti.

– Apmąstyti visas savo klaidas?

– Visi jų darom.

– Mano nešulys man per sunkus, Frėja.

– Tai nusimesk jį. Važiuok aplankyti tėvų. Žinau, kad Romina gali kiek įkyrėti, tačiau ji geros širdies. O kraujo ryšys yra pats stipriausias, be to, esu tikra, kad jie ir tesvajoja aprodyti savo *pa-lazzo*.

Jis pasižiūrėjo jai į akis ir šyptelėjo. Frėja veik nepastebimai irgi nužvelgė savo jaunystės stabuką, jo grožis jau vyto, ir jai dilg-telėjo širdį.

– Dabar matau, kad galėjai būti mano, – tarė jis su atgijusiais žiburėliais akyse. – Turėjau anuomet tave vesti. Kodėl reikėjo

* Rūmai, pilis (*ital.*).

daugybės metų, kad suprasčiau, jog moteris, kurią visada mylėjau, visą tą laiką manęs neapleido? Mailsui pasisėkė.

– Kada nors juoksies iš šių žodžių. Tu gi iš tiesų manęs nemyli, o myli tik tai, ką tau galiu duoti. Aš tau tesu lyg koks saugus krantas, kur gali išmesti inkarą – trumpam, kol atgausi jėgas. O paskui suprasi, kad to saugaus kranto nenori. Tu visada veržiesi į atviras jūras. Aš tau gerokai per rami įlanka, kaipmat nusi-bosčiau ir tu pasuktum savais keliais, visai kaip septyniasdešimt devintaisiais.

– Klysti. Su tavim man niekada nebūdavo nuobodu. Tik tada dar nebuvau pasiruošęs nuleisti inkaro. Tada dar ne.

– Klausyk, einam geriau į svetainę. Tuoju pietų atvažiuos mama su Ficu.

– O gal vis dėlto eikim pasivaikščioti?

– Per tokią dulksną?

– Bet dabar juk tu, galima sakyti, kaimietė?

– Tik apsimetu. Viskas dėl Mailso. Jo į Londoną ir su pagaliu nenuvarysi. O tu nenorėtum pamėginti užmegzti ryšio su Anabele? – paklausė Frėja, netikėtai keisdama temą. – Galiu jai perduoti, kad tau ji patinka.

– Nuo jos alkano medžiokliško žvilgsnio man kraujas gyslose stingsta, – atsakė Luka, matydamas, kaip Frėja šaipydamosi su-raukė nosį. – Jau išmokau atpažinti tokį žvilgsnį kai kurių vienišų moterų akyse. Tų, kurios artėja prie keturiasdešimties ir kurioms vis garsiau muša biologinis laikrodis. Ačiū, Frėja, kad rūpiniesi, bet šįkart traukiuosi.

– Gera šeiminkė turi rūpintis svečių poreikiais.

– Man reikia tik vieno dalyko, bet tu atsisakai man jį suteikti.

– Apie tokius poreikius mano namuose kalbėti nedera, – ramiai atkirto ji.

– Anksčiau lyg ir nebuvai tokia padori.

– Aš ištekėjusi, Luka, – aiškiai tardama žodžius, pakartojo ji.

– Prisimenu tave kitokią, – atsiduso Luka.

– Nesvarbu, kokią mane prisimeni, – atsakė ji ir vėl raustelėjo.

– Mašinos antvožas, tavo tėvų svirnas, vasaros vidurnaktis...

– Gal pakaks? Nesuprantu, kur lenki. Na gerai, eime pasivaikščioti! Bet pasiklauskim ir kitų svečių, ar nenorėtų pasimankštinti ir kiek pažingsniuoti prieš keptą ėriuką.

Bet Luka visai netroško, kad visi namo svečiai – ir suaugę, ir vaikai, ir šunys – prisidėtų prie jųdviejų. Jis dabar nenorėjo bendrauti su kitais žmonėmis. Tenorėjo būti ir kalbėtis su Frėja.

Mailsas, tipiškas žemvaldys su neperšlampama „Barboro“ striuke, apsiavęs guminius batus ir su tvido kepure vedė visą procesiją link miškelio; atsilikusi per porą žingsnių, iš paskos ėjo žmona, taip pat ir jos svainis su žmonele. Luka atsidūrė dviejų moterų draugijoje. Anabelė, su kuria Frėja užsimanė jį suporuoti, buvo gana simpatiška, tačiau sausa kaip orkaitėje pernelyg ilgai keptas viščiukas, o Emilė – šiai iš paskos vilkosi itin žemo ūgio jos vyras ir jų vaikučiai – buvo raudonskruostė putli moteriškė, primenanti gerai prišertą žąsį, iš kurios pagamintas *foie gras** būtų tikrai skanus. Luka stengėsi nusišluoti irzulį pakeldamas smakrą, o ir aukštas ūgis buvo tam palankus. Jis matė priešais besiplaistančias šviesias Frėjos garbanas; ji žingsniavo per aukštą žolę koja kojon su savo vyru. Jis niekaip nesuprato, kodėl ji pasirinko būtent Mailsą, nors šis ir gana išvaizdus. Pro šalį pralėkė du iš jų vaikų, gainiodamiesi juodą labradorą, ir Luka pastebėjo, kad aukso spalvos jų plaukai ir šviesi oda, be abejonės, paveldėti iš motinos. Mailso oda buvo blyški, kaip ir visų keltų, išmarginta strazdanomis, o su amžiumi retėjantys šviesūs jo plaukai įgavo nykų rūdžių atspalvį. Matyti Frėją kartu su juo Lukai buvo be galo nesmagu. Jeigu ji būtų ištekėjusi už tokio vyro kaip jis, Luka būtų nesierzinęs ir nesivaržęs, tik būtų pasakęs tostą už juos ir garbingai pasitraukęs iš žaidimo su lygiaverčiu priešininku. Bet Mailsas nebuvo lygiavertis priešininkas, jokiais atžvilgiais. Frėja aiškiai padarė klaidą.

– Greičiau, lėtapėdžiai! – šūktelėjo Mailsas, pirmasis pasiekęs giraitę. – Taip slinkdami tikrai nepraalksite! – Labradoras klusniai pritūpė jam prie kojų, iš nuovargio šnopusdamas.

* Žąsų arba ančių kepenėlių paštetas (*pranc.*).

– Čia kaip kokia sporto stovykla, – nusiskundė Emilė. – Ir Mailsas visuomet turi būti pirmas, nesvarbu kur – slidžių take ar teniso korte, jis juk geriausias!

– Taip manai? – paklausė Luka, kišdamasis rankas į švarko kišenes.

– Ne visada, – atsakė Emilė. – Bent jau ne tada, kai žaidžia tenisą su Hugo. Gal mano vyras ir žemaūgis, bet korte jis juda labai vikriai. – Ir pažemėjusiu balsu pridūrė: – Tik Mailsas nemėgsta pralaimėti.

– Seniai juos pažįsti?

– Gal jau dešimtmetį. Nuo tada, kai abu čia atsikraustė. Mes gyvenam nuo jų gal dešimt minučių kelio, iškart už Olresfordo. Frėja – dieviško grožio. Jos figūrai niečnieko negali prikišti.

– Ir kas gi, tavo nuomone, tą porelę vienija? – spaudė toliau Luka.

Emilės veidas nušvito: ji buvo pamaloninta, kad gali duoti atsakymus šiam gražuoliui, pusiau italui.

– Galima sakyti, kad būtent priešingybė juos ir vienija. Frėja be galo atsipalaidavusi. O Mailsas labai sportiškas ir vis nori varžytis. Frėja tik mirksi akimis ir ramiai šypsosi. – Kiek susirūpinusi, ji pažvelgė į Anabelę, tada tyliai pridūrė: – Iš tikrųjų manau, kad Mailsas kiek pasipūtęs. Nors gal Frėjai patinka vyrai, kurie mėgsta vadovauti.

– O ką tu apie juos manai, Anabele? – Luka nusprendė iš šio pokalbio, žingsniuodamas su dviem moterimis, ištraukti kuo daugiau jam galbūt naudingos informacijos.

Jau kaip reikiant įsilijo ir Luka pajuto šaltą lietaus srovėlę tekančią nugarą. Įtraukęs pečius jis ėjo svarstydamas, kiek laiko dar liko iki pietų.

– Mailsas puikus meilužis, – autoritetingai pareiškė Anabelė.

Luka net krūptelėjo. Mintis apie Frėją, besimylinčią su Mailsu, jam buvo nemalonesnė negu šalta lietaus srovė per nugarą.

– Ar ji tau pati sakė?

Emilė sukikeno.

– Ar Frėja pati sakė, kad Mailsas geras meilužis? – lyg aidas ji atkartotojo klausimą, staiga visiškai kitomis akimis pamačiusi

Luką. – Man tai nesakė. – Ji jau netvėrė noru apie viską pranešti Hugo.

– Taip, jo organas išpūdingai didelis, – paaiškino Anabelė tokiu tonu, lyg jie aptarinėtų jo automobilio dydį. – Ir jam labai patinka ją tenkinti. Lovoje jiedu gali praleisti valandų valandas.

Dabar Luka kiek pritariamiau pažvelgė į Anabelę: jam patiko moterys, kurios nesivaržydamos kalba apie seksą. Tada, septyniasdešimt devintaisiais, kaip tik Frėjos nekaltybė jį labiausiai ir išgąsdino.

– Moteriškos paslaptys?

– Frėja tave turbūt užmuštų sužinojusi, ko čia pripliurpei, – pasakė Emilė Anabelei, nors pati aiškiai įsiau drinusi dėl šio pokalbio.

– Bet, tikiuosi, šito ji nesužinos, – šaltai atsakė Anabelė. – Prie pietų apie tai gal nekalbėsime?

– Nejaugi ji tau ėmė ir pati išpasakojo visas tas intymaus savo gyvenimo detales? – toliau kamantinėjo Luka, stebėdamas, kaip priekyje jų žingsniuoja Frėja, neturėdama nė mažiausio supratimo, kokias paslaptis jie gvildena eidami iš paskos.

– Kai ji susipažino su Mailsu, netrukus vieną vakarą mudvi gerokai prisilakėme. Buvau ką tik praleidusi apgailėtiną naktį su vyru, kuris iš pirmo žvilgsnio priminė Silvesterį Staloną, bet pasakui lovoje neįtikimai nuvylė. Tada ji man ir išklejo savo istoriją. Išvaizda dažnai būna labai apgaulinga. Mailsas ne tik turtingas, bet ir nuostabus meilužis. Ko daugiau reikia moteriai?

Tuo metu priekyje einanti Frėja kaip tik prisigretino prie vyro. Jis apglėbė ją per liemenį ir prisitraukęs arčiau palūkuriavo, kol kiti juos pasivys. Jie dėl kažko pasijuokė, ir Frėja trumpam priglaudė galvą prie jo peties. Lukai iš pavydo kamuolys gerklėje užstrigo. Štai kaip, šitas neįspūdingos išvaizdos Mailsas yra geras meilužis! Dabar jau žūtbūt reikia išsiaiškinti, ar jis bent kiek prilįgsta jam, Lukai. Bet viskas buvo taip seniai, žinoma, Frėja jau bus daug ką pamiršusi. Tačiau jis dar nepamiršo. Jis niekaip negalėjo pamiršti Frėjos ir anos vasaros jų meilės scenos dabar vis sukosi jo galvoje lyg kokia vaizdajuostė. Galėjo traukti jas iš atmin-

ties vieną po kitos ir vis žiūrėti. Tada ji buvo tokia naivutė, saldi kaip nektaras ir tokia drovi. Luka atvėrė ją lyg gėlės pumpurą ir nuplėšė nekaltybę. Švelniomis glamonėmis padėjo jai atsikratyti drovumo, išmokė atsipalaiduoti ir pasinerti į mylėjimosi malonumus. O tada Frėją atstūmė, išsigandęs, kad ji prie jo prisiriš, trokš už jo ištekti ir visą gyvenimą laimingai pragyventi kartu. Jis paliko ją, bet atsirado Mailsas, su savo dideliu ego ir tokiu pat dideliu pimpalu, ir pakvietė Frėją į didelį savo namą. Jeigu Luka tuo metu būtų buvęs bent kiek labiau subrendęs, galbūt viskas būtų susiklostę kitaip.

Kol Emilė vyrui slapta šnabždėjo visas Frėjos paslaptis, Luka ūmai pajuto užgimstantį keistą ryšį su Anabele, lyg jiedu būtų sąmokslininkai, ką tik įvykdę vagystę. Jie ir toliau žingsniavo kartu draugiškai plepėdami, bet jų pokalbio intonacijose pasigirdo nauja, seksualinio potraukio, gaidelė. Luka nė nepastebėjo Frėjos į juos metamų žvilgsnių. Ji pati pakvietė Anabelę, kad palinksmintų Luką, o dabar jai kažkodėl nepatinka jų dviejų netikėtas burkavimas?

Į namą visi svečiai grįžo sušilę ir įraudę, šlapiais nuo lietaus plaukais, tačiau puikios, pakylėtos nuotaikos. Iš virtuvės į koridorių sklido malonūs kepamo ėriuko kvapai. Virtuvėje darbuotis buvo pakviesta Hetera Derviš iš apylinkės, o jai patiekalus į stalą turėjo padėti tiekti Pegė, valytoja, gyvenanti namelyje keliuko į jų vilą gale. Nušiurusius įprastus darbinius drabužius Pegė buvo pakeitusi ryškiai raudonu sarafanu, prie šio prisiderinusi raudonas kojines ir batelius su sidabrine sagtimi, į šiuos tik šiaip ne taip įbruko sutinusias kojas. Vis dar apstulbusi nuo to vaizdo, Frėja susiėmė ir paklausė:

– O Dieve, Pegė! Atrodai nuostabiai, bet ar vertėjo dėl mūsų vakarėlio taip stengtis?

Pegė ranka pasilygino sarafano klostę.

– Nevilkėjau šio apdaro daug metų, – išdidžiai paaiškino. – O gal aš jums panėšėju į išsipusčiusią lyg nuotaka senę?

Frėja dar sykį nužvelgė išsipūtusį šešiasdešimt aštuonerių metų našlės kūną ir nutarė nutylėti. Pagaliau Pegė taip išsipustė

dėl patėvio, jis tikrai susijaudins ją tokią pamatęs. Kai tik jis čia apsilanko, Pegė visuomet persistengia.

– Ne, tu atrodai puikiai, – atsakė Frėja, o putlūs Pegės skruostai kiek paraudo.

Svečiams susirinkus svetainėje, Mailsas atkimšo šampano butelį. Liepsnodamos židinyje obelinės malkos skleidė malonų kvapą. Lauke dulkсна virto į tikrą lietų, lyg mažais akmenukais barbenantį į langus. Luka atsisėdo ant sofos šalia Anabelės, jautė nuo jos dvelkiantį saldų ir gundantį kvėpalų aromatą. Ji prisislinko arčiau, jų pečiai beveik lietėsi.

– Jeigu tau būtinai reikėtų išsirinkti šiame kambaryje moterį, kurią norėtum iškrušti, kurią pasirinktum? – paklausė ji nekaltu lyg angelo veidu. – Žinoma, išskyrus šalia sėdinčią, – skubiai pridūrė. – Nepageidauju mandagaus atsakymo.

Kiek užsimiegojusiomis akimis Luka nužvelgė jos kūną ir pagalvojo, kad, be jokios abejonės, rinktųsi Frėją, tačiau po to deserto dar būtų nieko prieš pasimylėti ir su Anabele.

– Jeigu įtrauksim ir šalia sėdinčius, – pabrėžtinai tardamas žodžius atsakė jis, – tai pasirinkčiau tave.

Tuo metu duryse pasirodė aukštas ir iškilus Fico Davenporto siluetas.

– Ar mums jau nieko neliko? – paklausė jis galvos mostu rodydamas į ką tik Mailso iki dugno išpilstytą šampano butelį.

– Fikai! – šūktelėjo Frėja leisdamasi per visą kambarį pasitikti patėvio. – O kur mama?

– Čia pat, mieloji, tik truputėlį atsiliko.

Rozmari Davenport pralindo pro vyro pažastį ir pasirodė visu grožiu: liekna, gyvybinga, iki pečių pakirptais šviesiais plaukais, dar labiau paryškintais šviesiomis sruogelėmis, ir visai tokiomis pat kaip dukters blyškiomis pilkomis akimis. Ji labai didžiavosi, kad atrodo gerokai jaunesnė negu šešiasdešimt šešerių. Ji tris kartus per savaitę eidavo į pilateso treniruotes ir visi tie sveikuoliai vadino save „tų pačių pažiūrų grupe“. Rozmari buvo dalykiška, komunikabili ir, kaip ji pati apie save sakė, „veržli“ moteris: „Jeigu ne mano veržlumas, niekada nebūčiau pakabinusi Fico. Tokiam

vyrui kaip Ficas reikia labai veržlios moters. Tik ši savybė leidžia ko nors pasiekti.“

Rozmari žvilgtelėjo į savo vyrą. Jį likimas irgi apdovanojo amžina jaunyste. Rusvi jo plaukai tik prie pat smilkinių buvo kiek žilstelėję, dabar jis buvo dar gražesnis negu tada, kai jiedu susitiko. Kad du kartus išsiskyres vyras ryžosi dar vienoms vedyboms, kėlė nuostabą. Ir Rozmari nieku gyvu nenorėjo paleisti tokio gero laimikio kaip Ficas. Gal ji ir nebuvo tokia gražuolė kaip prieš tai buvusios Fico mylimosios ir žmonos, bet, nors turėjo rūpintis ir Frėja, ir trimis jos netikrais broliais, vis dėlto buvo puikios formos. Žinojo, kad jeigu tik bent kiek apsileistų, panėšėtų į vyro motiną.

– Dėl tavęs, Fikai, atkimšiu naują butelį, – pranešė Mailsas, jau sukdamas šampano kamštį.

– Palikau mašinoj Bendiką ir Digerį, – tarė Ficas, turėdamas galvoj du palkšvus savo labradorus. – Popiet žadu su jais pasivaikščioti. Gal parodysi man savo iškirstus kemsynus?

– Kai tik sukirsim Heteros pagamintus pietus.

– Einu pasisveikinti. Kaip toji ekscentriškoji Pegė Blait laikosi?

– Toji baidyklė? Žiūrėk, kad nepristotų prie tavęs per pietus.

Abu vyrai nusijuokė. Mailsas iššovė kamštį ir įpylė Ficui putojančio „Moet & Chandon“ į aukštą šampano taurę.

– Svarstau, o jeigu man reikėtų išsirinkti krušimosi partnerį šiame kambaryje? – sušnibždėjo Lukai į ausį Anabelė, žvalgydamasi. – Jei atmestume šalia sėdintį kaimyną, ko gero, rinkčiausi tą mielą Frėjos patėvį. Man patinka aukšti vyrai. O Ficas dar iš tų, kurie su amžiumi tik gražėja. Jam jau turbūt netoli septyniasdešimties, bet atrodo daug jaunesnis. Jaučiu, tas vyras gerokai velnių priėdęs!

– O jeigu šalia sėdinčiųjų neatmesim?

– Ak, nė nežinau, – koketavo toliau Anabelė. – Mailsas jau išbandytas ir įrodė, ko vertas. Jis geras. Negi manai, kad mergina rinksis ne patikrintą vyrą, o naujoką, kuris gal ir atrodo galintis užkariauti visą pasaulį, bet iš tiesų tėra šnipštas?

– Gali būti tikra, nenusiviltum, – su didžiule saviklioja atsakė Luka ir išsiviepė.

– Pagalvosiu apie tai prie pietų stalo.

– Be to, aš kur kas pranašesnis, juk Mailsas jau užimtas.

– Ir užimtas, ir nepernelyg išvaizdus. O šitai irgi pranašumas, nors kartu ir trūkumas.

– Kodėl?

– Todėl, kad gražuoliukai būna labai pasipūtę ir dažniausiai gauna, ko nori, užtat su moterimis ir elgiasi bjauriai. Jie visai negerbia tų, kurios lengvai pasiekiamos.

Anabelė atsistojo, nes ant slenksčio pasirodė Pegė ir paskelbė, kad pietūs gatavi. Visi apstulbę sužiuro į raudonus jos apdarus, tik vienintelis Ficas ją pasitiko spinduliuojančia šypsena.

– Mano brangioji Pegė! – sušuko jis. – Su šiais raudonais apdara is tu lyg iš dangaus nužengęs angelas.

Pegė nuraudo tokia pat spalva kaip jos kojinės.

– Ačiū, pone Davenportai. Tik užsimečiau tai, kas po ranka pakliuvo šį rytą. Nieko ypatingo.

Pietūs buvo patiekti valgomajame prie didelio apskrito riešutmedžio stalo. Jo viduryje Frėja buvo sudėsčiusi skoningą etiopinių kalijų kompoziciją ir išdėliojusi per vestuves dovanų gautus sidabrinčius įrankius bei krištolo taures. Už lango tebelijo, dangumi lėtai plaukė grėsmingi tamsūs debesys. Frėja uždegė žvakes žvakidėje, nes buvo labai tamsu, ir auksinės jų liepsnelės dar labiau paryškino valgomojo kambario, tokio pat stilingo, kaip ir jo šeimininkė, jaukumą.

Luka atsisėdo Frėjai iš kairės, o už jo buvo pasodinta Emilė. Ficas sėdėjo Frėjai iš dešinės. Kai visa draugija su apetitu ėmė kirsti ėriuką, Ficas užkalbino Luką, nes ilgą laiką buvo jo nematęs.

– Frėja ištekėjo už Mailso, aš vedžiau Klerę, taip mūsų keliai ir išsiskyrė, – paprastai paaiškino jam Luka. – Dabar mano vedybos jau žlugusios ir grįžau pas senus draugus. Frėja mane sutiko be mažiausio priekaišto.

– Gaila, kad tavo vedybos nenusisėkė.

– Man irgi, – gūžtelėjo pečiais Luka. – Bet toks gyvenimas.

– Pats patyriau tą du kartus. Užjaučiu.

– Trečias kartas nemeluoją, – atsakė Luka. – Nemanau, kad dabar labai skubėsiu vėl susirišti vedybiniais saitais.

– O kam tau jų reikia? – įsikišo Frėja. – Turi dvi puikias mergytes, gali joms skirti visą savo laiką.

– Man patinka būti vedusiam, – tarė Ficas. – Rozmari mane ištraukė, kai ėmiau grimzti į depresiją, ir nuo tada viską mano gyvenime organizuoja. Neįsivaizduoju, ką be jos daryčiau.

– O Klerė tik leido mano pinigus ir niurzgėjo, – kreivai šyptelėjo Luka.

– Visos moterys mėgsta paniurzgėti, – atsakė Ficas. – Girdėjau, palikai Sitį?

– Padariau savo darbą ir išėjau.

– Visi finansiniai laikraščiai rašė.

– Nebeskaitau laikraščių.

– Niekas nieko nesuprato. Sukėlei didžiausią sąmyšį. Turbūt žinai tai, ko jie nežino?

Luka papurtė galvą ir šyptelėjo.

– Vieną rytą pabudau ir supratau, kad esu kaip pinigus kalti nustatytas laikrodis, ir daugiau nieko. Kad tik turtingus žmones padaryčiau dar turtingesnius. Beviltiškiausia egzistencija. Pinigai, pinigai, pinigai. Kiek reikia turėti pinigų, kad būtum laimingas? O kiek – kad būtum laisvas? Man reikia kai ko daugiau... tik dar nežinau ko.

– Ką ruošiesi veikti? – paklausė Ficas.

– Čia ir yra svarbiausias klausimas, – gūžtelėjo pečiais Luka.

Į pokalbį vėl įsikišo Frėja.

– Aš jam patariau vasarą kur nors išnykti. Keliauti į Italiją, aplankyti tėvus, pasisvečiuoti jų *palazzo* Amalfio pakrantėje.

Ficas pakėlė antakius.

– Amalfio pakrantėje?

– Mažame žvejų kaimelyje – Inkantelarijoje. Veikiausiai nieko apie jį nesi girdėjęs.

– Inkantelarija, – pakartojo Ficas ir pablyško. – Bilas su Romina nusipirko Montelimonės pilį?

– Girdėjęs apie ją? – paklausė Luka.

Ficas kiek nervingai pažvelgė į žmoną.

– Buvau ten kartą nuvykęs, prieš daug metų. Ta pilis buvo grynai griuvėsiai.

– Tėvai ją nusipirko prieš trejus metus ir per dvejus metus restauravo.

– Puiki komanda! Juk Bilas architektas, o Romina dailininkė dekoruotoja. Galiu lažintis, kad pilį jiedu pavertė stebuklu.

– Jie stengėsi ją atkurti tokią, kokia ji buvo prieš suniokojant gaisrui septintajame dešimtmetyje. Gražinti jai buvusį tviskę. Dar nebuvo ten nuvykęs. Vis neturėjau kada. Jų pačių daug mėnesių nemačiau. Dabar, kai aš jau laisvas, galbūt aplankysiu.

Luka su Frėja žvelgė į Ficą, laukdami, ką šis toliau paporins.

– O kas tave buvo sudominę Inkantelarijoje? – pasiteiravo Luka.

Ficas įbedė akis į lėkštę.

– Moteris, labai ypatinga.

Tuos žodžius jis ištarė su tokiu švelnumu, kad Frėjai visa oda pašiurpo.

– Dar prieš tai, kai sutikau tavo motiną, Frėja, – taktiškai paaiškino Ficas.

– Gana paslaptina vieta, – tarė Luka.

– Paslaptina ir slapta, – patvirtino Ficas. – Pradėjęs ko nors ieškoti Inkantelarijoje, niekad nežinai, ką rasi.